

Hidden Love

(Rivals, boek 1)

N. D. Frost

Hidden Love

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: N. D. Frost

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel en Natascha van Limpt

Eerste uitgave februari 2024

NUR 343/332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lijst van personages

Zwarte Dahlia MC

JACINTO – PRESIDENT

ANT – VICEPRESIDENT

LUCILLE – SERGEANT AT ARMS

MARTINEZ – VOLWAARDIG (OUDSTE) LID

GEORGE – VOLWAARDIG LID

IMIX – VOLWAARDIG LID, ZOON VAN PRESIDENT

RAINE – VOLWAARDIG LID

PHANTOM – PROSPECT, HACKER

Nachtwolven MC

ACE – PRESIDENT

RHYS – VICEPRESIDENT

TEXX – SERGEANT AT ARMS

N. D. FROST

HAMMER – VOLWAARDIG LID

THADDEUS – VOLWAARDIG LID

BOBBY – VOLWAARDIG (OUDSTE) LID

ZANE – VOLWAARDIG LID

PHOENIX – VOLWAARDIG LID, HACKER

TJ – PROSPECT

Hoofdstuk 1

P hoenix stapte zijn slaapkamer uit en keek recht tegen Skyes achterwerk aan. Loom wreef hij over zijn gezicht. Haar yogabroekje spande strak om haar billen, al maakte dat allang niets meer bij hem los. Toch was het niet bepaald een straf om naar te kijken, zo 's ochtends vroeg. In het voorbijgaan sloeg hij speels tegen haar kont. 'Morgeh Mouse.'

Skye kwam overeind en nam vloeiend haar volgende yogapose aan. 'Goeiemorgen!'

Hij liep door naar de keuken, waar al een smoothie voor hem klaarstond. Hij bracht het glas naar zijn lippen en draaide zich om. Zoals iedere morgen trok Skye zich niet veel van zijn aanwezigheid aan en werkte ze rustig al haar yogaposes af.

Routinematig maakte hij crackers met kaas voor hen beiden, waarna hij de borden op de eettafel zette. Inmiddels zat ze op haar knieën, haar bovenlichaam naar achteren gebogen terwijl haar handen op haar hielen rustten. Haar lichtpaarse haar golfde als een waterval tot rond haar voeten. De talloze oorbellen rinkelden toen ze weer overeind kwam en naast hem kwam zitten.

Waarschijnlijk was hij de enige ter wereld die met zijn ex samenwoonde. Het was een jaar geleden dat ze in goed overleg hun

relatie hadden beëindigd. Zonder drama, zonder tranen. Hij had gezegd dat ze toch meer een gewone vriendin voor hem was, en zij had hetzelfde toegegeven.

Daarna waren ze weer even goede vrienden als voor die tijd. Voordat ze een stel werden, waren ze al jarenlang beste maatjes. Ze waren zo close dat hij had getwijfeld of hij niet meer dan vriendschap voor haar voelde, maar uiteindelijk bleek dat niet zo te zijn.

Mouse was de chillste persoon die hij ooit had ontmoet. Hij kon zich niet eens herinneren dat ze ooit ruzie met elkaar hadden gehad. Toen ze uit elkaar gingen, was het niet eens in hem opgekomen dat het misschien raar was als ze een huis bleven delen. Ze waren zo op elkaar ingespeeld, voelden elkaar zo goed aan... Het was niet nodig geweest. Hij vond het fijn om haar om zich heen te hebben en sinds ze alleen nog vrienden waren, hadden ze niet meer met elkaar gezoend. Het had hem geen enkele moeite gekost.

‘Ga je zo naar het ziekenhuis?’ vroeg ze terwijl ze aan haar cracker begon.

Phoenix wierp een blik op de klok. Over een halfuur begon het bezoekuur. Het was niet zo dat hij er niet eerder heen had kunnen gaan; twee prospects hadden er de hele nacht de wacht gehouden, maar hij wilde de anderen niet laten zien dat de hele situatie hem behoorlijk had laten schrikken.

‘Ja. Heb je een lift nodig?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, vrijdag doen we pas weer een poppenkast.’

Skye was vrijwilliger van een organisatie die kinderentertainment in het ziekenhuis verzorgde. Dat deed ze al zolang Phoenix zich kon herinneren en het was een van de vele dingen die haar tot zo’n mooi persoon maakten.

‘Ze weten nog niet wanneer hij naar huis mag, toch?’

Phoenix schudde somber zijn hoofd. Zijn broeder was twee dagen terug in zijn borst geschoten, toen hij bij een beroving tussenbeide kwam. Zowel de dader als het bijna-slachtoffer waren ervandoor gegaan, waardoor het Phoenix niet lekker zat. *Misschien was het wel doorgestoken kaart.* Je wist het maar nooit, in hun wereld. Vijanden van jaren geleden konden opeens weer opduiken, als ze door de gevangenis werden uitgespuwd.

‘Arme man. Als hij er vrijdag nog ligt, sleep ik hem mee naar de voorstelling.’

Phoenix grinnikte. ‘Volgens mij is hij maar al te blij met een beetje afleiding.’

Hij zag Thaddeus al zitten, tussen alle kleine kinderen.

Veel van de stukken bedacht Skye zelf. Ze oefende ze thuis en vaak was Phoenix degene die moest aangeven of het te flauw of juist te volwassen was. Inmiddels was ze er zo bedreven in dat hij niet veel op- of aanmerkingen had.

Phoenix pakte zijn bord op, zette het in de vaatwasser en trok zijn schoenen en motorjack aan. ‘Nou, dan ga ik maar.’ Hij gaf haar een kus ten afscheid en pakte zijn sleutels en portemonnee.

‘Geef Thaddy maar een dikke knuffel van me.’

‘Hij verwacht niet anders.’ Hij knipoogde. ‘Als je niks te doen hebt, moet je langskomen.’

‘Ik wou dat het kon. Maar nee, Max heeft me de hele middag geclaimd. Niks leukers dan wiskundebijles geven.’

Grijzend schudde hij zijn hoofd, daarna liep hij de kamer uit. Zijn grijns vervaagde zodra hij buiten stond. Gatver, wat een hondenweer. Het zeek van de regen, hij zag de hemel oplichten en er stond een straffe wind. Misschien kon hij beter Skyes auto pakken.

Het voelde alsof zijn Harley hem dwars door de deur van de garagebox verontwaardigd aankeek. Phoenix stak de straat over en liet met een klik van zijn sleutel de deur omhoogkomen.

‘Het was maar een geintje,’ zei hij zodra hij de netjes opgeruimde box binnenging. Hij liet zijn hand liefkozend over de brandstoftank gaan. Twee maanden geleden had hij de tank flink onder handen genomen door hem auberginepaars te spuiten en het Nachtwolven-logo in verschillende lichtere paarstinten op de zijkanten te airbrushen. In de dagen die er voorafgingen was hij steeds badend in het zweet wakker geworden dankzij nachtmerries waarin hij het compleet verprutst had, maar juist doordat hij zo secuur en perfectionistisch was, was hij heel tevreden met het resultaat.

‘Nou jongen, daar gaan we. Eens kijken hoe het met Thaddeus gaat.’ Hij pakte zijn helm van de haak, haalde de standaard omhoog en duwde zijn motor de regen in.

Phoenix wenste stiekem toch dat hij de auto had genomen. Hij was doorweekt tot op z’n boxer. Er was geen droog stukje kleding waarmee hij op z’n minst de druppels van zijn wangen kon vegen. Met een chagrijnig gezicht liep hij naar de lift toe. Ongeduldig drukte hij op het knopje, veel vaker dan nodig was.

Het was rustig; hij was de enige die de lift inging. Hij drukte op het knopje voor de derde verdieping en leunde tegen de wand terwijl hij wachtte tot het lampje op één sprong. De deur gleed open.

Phoenix wierp een vlugge blik op de nieuwkomer en verstijfde bij het zien van diens motorjack. Die was net zo zwart als het zijne, maar

in plaats van een wolvenkop, zag hij het embleem van een gevleugelde bloem. *Een Zwarte Dahlia.*

De twee bikers staarden elkaar aan. Duizenden gedachten flitsten door zijn hoofd. Waren het de Zwarte Dahlia's die Thaddeus hadden neergeknald? Was die kerel hier nu om het karwei af te maken? Zijn hand bewoog naar het pistool in zijn broekband.

‘Ga je me neerknallen of denk je dat je een paar seconden lang een lift met me kan delen?’ vroeg de man. Zijn stem klonk licht spottend.

Ongemakkelijk schoof Phoenix met zijn voet over de vloer. Zo onverschillig mogelijk haalde hij zijn schouders op. De man stapte naar binnen en drukte het knopje van de vierde verdieping in. Phoenix' hand week niet van het pistool, en aan de stramme beweging van de ander zag hij dat ook hij op zijn hoede was en elk moment een wapen kon trekken.

Het leken de langste seconden van zijn leven. Tergend langzaam sloten de deuren zich. Hoewel Phoenix deed of hij daarnaar keek, bestudeerde hij vanuit zijn ooghoeken de andere biker.

Hij droeg geen prospect-patch. Hoewel hij van de Reigh-chapter kwam, kon hij zich niet herinneren hem eerder te hebben gezien. Phoenix schatte dat ze dezelfde leeftijd hadden. De manier waarop zijn spieren opbolden onder zijn getatoeëerde huid en de alerte blik in zijn ogen bevestigden voor Phoenix dat hij hem niet voor een groentje moest houden.

De spanning die tussen hen hing was intens en bijna zichtbaar. Phoenix was zich bewust van zijn zware ademhaling, van iedere slag van zijn hart. Man – hoelang kon het duren voordat de lift de volgende etage bereikte?!

Alsof de lift de spanning ook niet langer aankon, ging er een schok door de kleine ruimte heen. Phoenix' schouder klapte tegen de wand en ook de Dahlia greep zich aan de zijkant vast.

En toen hing de lift stil.

‘Dit meen je toch niet, man,’ gromde Phoenix. Zijn blik flitste naar de biker, die hem kil aanstaarde alsof hij de lift tussen twee etages in had laten stoppen.

Dit kon alleen hem overkomen. Met zijn aartsvijand in een lift opgesloten zitten.

Het eerste halfuur hield Phoenix het nog wel uit. Hij had op de alarmknop gedrukt, veel meer kon hij niet doen. Hij bevond zich in een ziekenhuis, dus een niet-werkende lift ontging heus niemand. Maar daarna... kroop de onrust toch zijn lijf binnen. Hij was op de grond gaan zitten. Door zijn natte kleding had hij het stervenskoud, hij probeerde dat de Dahlia echter niet te laten zien.

Die zat in de andere hoek van de lift. Eerst was hij op zijn telefoon bezig geweest, nu scheen bij hem de verveling ook toe te slaan.

‘Hoe heet je?’ vroeg Phoenix na een tijdje.

De stilte was drukkend. Als hij een normaal gesprek met die gast kon voeren, dan voelde hij zich misschien minder gevangen.

‘Hoezo?’ snoof de ander. ‘Denk je dat we nu vriendjes gaan worden?’

Phoenix sloeg zijn ogen neer en onderdrukte een zucht. Blijkbaar niet.

Nou, dan bleven ze maar een uur zwijgen.

Na een uur was er nog geen enkele verandering in de situatie gekomen. Zijn liftgenoot had gebeld naar iemand die ook in het ziekenhuis was en ze waren ermee bezig, maar niemand wist hoelang het zou gaan gebeuren.

Phoenix probeerde de negatieve gedachten uit zijn hoofd te weren. Toch – hij kon op het moment weinig anders doen dan denken. Hij had al een uur lang spelletjes op zijn telefoon gespeeld, maar zijn batterij ging hard achteruit en wie weet hoelang ze hier nog vastzaten. Hij dacht aan nieuwsberichten die hij eens had gelezen. Over mensen die dagenlang opgesloten hadden gezeten, die het alleen hadden overleefd door urine te drinken. Bovendien wisten ze niet wát er mis was. Wat als een van de kabels kapot was, als een ander het niet veel langer meer zou redden en ze naar beneden zouden storten? Hij wist dat het tussen zijn oren zat; toch dacht hij iets te horen kraken.

Zijn ademhaling werd dieper, moeizamer. Tintelingen trokken door zijn handen en hij voelde scherpe steken achter zijn slapen. Oh nee, geen paniekaanval, niet nu... Hij wreef over zijn gezicht, probeerde zich op andere dingen te concentreren.

‘Moet je jezelf nou toch eens zien.’ Het was al zeker tien jaar geleden dat hij die minachtende stem voor het laatst in het écht had gehoord, toch sprak hij zelfs over deze grote afstand nog moeiteloos tot hem. *‘Je zit te flippen omdat je vastzit in een lift. En dat noemt zich een man?’* Een holle lach weerklonk. *‘Je bent een mietje. Je bent altijd al een mietje geweest en die patch op je borst verandert daar geen kloot aan.’*

Hij drukte zijn nagels in zijn hoofdhuid, zijn gezicht duwde hij tegen zijn opgetrokken knieën. *Hou op, hou op...* De Dahlia zou zien hoe zwak hij was. Straks wist de hele Reigh-chapter dat hij al zijn verstand verloor door een *kapotte lift*. Ze zouden hem dan vast van z’n motor

sleuren, hem meetrekken naar een of ander aftands gebouw en hem daar martelen totdat hij alle clubgeheimen had opgebiecht.

Hij kreeg amper lucht. Hij ging rechterop zitten, probeerde zich in te denken dat hij alleen was, dat hij niet in een crappy lift vastzat, dat hij... Hij kneep zijn ogen stevig dicht, haalde diepe teugen adem. Het was alsof geen enkel beetje zuurstof zijn longen bereikte, alsof er een fucking steen in zijn keel zat.

‘Hé. Wat is er? Hé.’

Een hand op zijn knie, heel even.

‘Heb je een paniekaanval?’

Phoenix kon niet antwoorden; hij voelde zich licht in zijn hoofd. Hij kon de lift al voelen vallen. Straks raakte het ding de grond en werden ze verpletterd.

‘Hé, kijk me aan.’

Phoenix deed wat hij zei, blij dat iemand hem vertelde wat hij moest doen. Voordat hij verdwaald raakte in zijn hoofd, voordat hij stikte, voordat...

‘Rustig ademen. Oké? Welke kleur ogen heb ik?’

Wat? Wat was dat nou voor vraag?

Tot zijn angst bemerkte hij dat hij dat niet eens kon zien. Het was alsof er een dikke rook tussen hen in hing. Was er brand? Hij haalde diep adem, maar wist niet meer hoe vuur rook.

‘Concentreer je.’ Weer voelde hij een zacht duwtje tegen zijn knie.

Phoenix kneep zijn ogen tot spleetjes. De mist trok langzaam weg en zijn blik werd helderder.

‘Bruin,’ mompelde hij. ‘Koffiebruin.’ Hij kromp ineem toen hij zijn stem hoorde. Wat was hij, een kleuter? Man, hij schaamde zich dood. Weer voelde hij druk op zijn borst. Beverig haalde hij adem.

‘Hoe heet je?’ vroeg de ander.

Phoenix haalde zijn schouders op en staaarde naar de grond. Hij voelde zijn wangen gloeien van schaamte.

‘Ik ben Raine,’ zei de biker.

‘Phoenix,’ mompelde hij.

‘Oké, luister Phoenix. Dit is maar even, oké? Met een uur of twee hebben ze ons er heus wel uit gekregen. Dit is een ziekenhuis: ze hebben hier honderd noodprotocollen voor. Gelukkig zijn we gewoon twee gezonde mensen. Zonder water houden we het makkelijk drie dagen uit.’

‘Ik weet het,’ mompelde Phoenix. Hij wist het ook. In zijn hoofd. Maar zijn lijf – het was alsof hij dat niet kon overtuigen en het een eigen leven leidde.

‘Hier, dit helpt.’

Phoenix keek opzij. Raine reikte hem iets kleurrijks aan. Toen hij het aanpakte, zag hij tot zijn verbazing dat het een Rubik’s Cube was.

Een beetje verdwaasd keek hij de Dahlia aan, die een mondhoek optrok. Opeens zag hij er helemaal niet meer zo hard uit. Phoenix voelde zijn schouders iets ontspannen en begon aan de kubus te draaien. Zijn handen bezighouden, dat hielp. Dezelfde kleur op een rij krijgen.

Zeker een kwartier lang was hij met het ding bezig en dacht hij helemaal nergens aan, daarna werd hij zich weer bewust van Raine. Hij liet zijn handen zakken en keek opzij – hij wilde niet helemaal als een autist overkomen.

‘Hoe wist je wat je moest doen?’

Hij had vaker paniekaanvallen gehad. De meeste mensen wisten niet echt hoe ze ermee moesten omgaan; ze werden ook panisch, of zeiden dat hij zich druk maakte om niets of dat het allemaal wel goed kwam.

Raines ogen rustten even in die van hem, alsof hij zich afvroeg of hij wel iets over zichzelf wilde delen of niet. ‘Mijn zusje heeft ze ook. Paniekaanvallen. De kubus helpt haar, daarom heb ik hem altijd bij me.’

Phoenix boog weer beschaamd zijn hoofd. Het voelde alsof de biker hem even voor zijn kleine zusje had aangezien. Wat een afgang. Geen enkele Dahlia zou hem ooit nog serieus nemen. Zijn vingers beefden. Of het door de kou kwam of door de sluimerende paniek, wist hij niet.

‘Waarom ben je hier?’ vroeg Phoenix. Praten hielp doorgaans, zichzelf afleiden. Dat moest Raine ook weten. Misschien kon hij zo ontdekken of de Zwarte Dahlia’s achter de aanval op Thaddeus zaten. ‘Warringfield is niet echt om de hoek voor je.’

‘Mijn zusje is hier opgenomen. Ik was bij haar op bezoek.’

Phoenix keek op van het puzzelblok en ervoer een vreemd gevoel in zijn buik toen hij de blik van de man zag. Hij keek... verslagen. ‘Vanwege haar paniekaanvallen?’

Raine schudde zijn hoofd. Hij streek over zijn stoppelige kaak en keek Phoenix peinzend aan, alsof hij niet wist hoeveel kwaad het kon als hij zich voor hem openstelde. ‘Dat is m’n jongste zusje. Die heeft ze sinds ma zeven jaar geleden stierf, maar sinds vorig jaar is het tien keer zo erg.’ Hij boog zijn hoofd en staarde naar de grond. ‘Mijn andere zusje heeft borstkanker. Net als d’r moeder. Het is uitgezaaid. Zevenentwintig is ze. Zal waarschijnlijk niet ouder worden.’

Phoenix slikte. Jemig. ‘Kut man,’ mompelde hij. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen. Is er helemaal geen kans dat...?’

Raine zuchtte diep. ‘Nee.’

Phoenix boog zijn hoofd weer. Wetend dat zijn liftgenoot met zoiets heftigs worstelde, zorgde ervoor dat hij zijn eigen paniekaanval nog achterlijker vond.

‘Sammy, m’n jongste zusje, is niet alleen bang haar zus kwijt te raken, ze is ook bang dat ze het zelf krijgt. Die kans is best groot. Ze wordt wel gemonitord, maar goed, Rosa werd dat ook.’

Aan zijn stem hoorde Phoenix dat Sammy niet de enige was, maar dat Raine eveneens bang was haar óók aan die rotziekte kwijt te raken.

‘Heb je nog meer zussen? Of broers?’ vroeg Phoenix. Hij wist niet goed hoe hij op een ander onderwerp moest doorgaan, maar hij wilde er ook niet over zwijgen.

‘Nee, we zijn met zijn drieën. Rosa heeft wel een dochtertje van drie. Haar pa heeft ze nooit gekend, was een eikel.’ Hij rommelde wat op zijn telefoon en draaide toen het scherm naar hem toe. Er stond een klein meisje op met een gigantische sorbet. Haar glimlach was stralend en liet Phoenix’ lippen ook omkrullen. ‘Ze heet Sasha.’

Er klonk trots in zijn woorden door. Iets in zijn stem gaf Phoenix het gevoel dat hij straks voor het meisje zou gaan zorgen, of dat wellicht al deed, maar hij durfde er niet naar te vragen.

Raine deed het scherm weer uit en keek Phoenix vluchtig aan. Het was ook een beetje raar, familiefoto’s bekijken met iemand die hem net nog onder schot had willen houden. Maar Phoenix geloofde dat kinderen iedereen zacht maakten.

‘Waarom ben jij hier?’ vroeg Raine na een tijdje.

Phoenix had zich weer over de Rubik’s Cube ontfermd. Nu keek hij weer op. Hij had het ding niet meer echt nodig; hij voelde dat hij weer gekalmeerd was. ‘Mijn broeder is twee dagen geleden neergeschoten. We weten niet zeker door wie.’

Hij beet op de binnenkant van zijn wang. Damn, waarom moest hij dat er nu bij zeggen? Daardoor leken ze wel een stel sukkels.

Raine hield zijn blik vast. ‘Je dacht dat ik de lift instapte om de klus af te maken?’

Phoenix haalde zijn schouders op. Ze zaten beiden waarschijnlijk lang genoeg in dit leven om daar het antwoord op te weten. ‘Het had gekund.’

Misschien kon het nog steeds wel. Die gast kon dat verhaal over z’n zusje uit z’n duim hebben gezogen – Phoenix zou het hem niet eens kwalijk nemen.

‘Is het ernstig?’

Phoenix aarzelde. Hij wist niet wat hij wel of niet kon zeggen, of hij Thaddeus in gevaar bracht als hij er meer over zei. Tegelijkertijd dacht hij dat het kwaad nu toch al geschied was. Zij hadden vast ook een hacker die zo in de ziekenhuisbestanden kon komen om te zien hoe het er met zijn broeder voor stond.

‘Hij is in zijn borst geschoten, zijn long is beschadigd. Hij is buiten levensgevaar, maar moet nog wel ter observatie blijven.’

Raine knikte langzaam. Toen trok hij een pakje sigaretten uit zijn broekzak en hield dat naar Phoenix uit.

‘Roken in een ziekenhuis?’ vroeg hij met opgetrokken wenkbrauwen.

De man haalde zijn schouders op. Een zweem van een grijns lag om zijn lippen. ‘Vandaag gaan ze deze lift toch niet meer gebruiken. Tegen die tijd is de stank wel weg.’

Daar kon Phoenix niet zoveel tegenin brengen. Hij ging iets rechterop zitten en trok zijn klamme shirt los van zijn rug. Eigenlijk snakte hij naar een peuk. Hij viste een sigaret uit het pakje en stak hem aan.

Met een zucht liet hij de rook tussen zijn lippen door glijpen. Hij leunde naar achteren tegen de wand van de lift. In tegenstelling tot het moment dat de lift vast kwam te zitten, was Phoenix nu stiekem blij dat hij niet alleen was.